

Stavba železnice dokončena!

Po šesti letech tvrdé práce a napjatého očekávání se konečně sen mnoha lidí stal skutečností. Přes vážné problémy a nepokoje při stavbě se podařilo návrh prezidenta Lincolnů zrealizovat a 3. srpna 1869 projel cílovou stanicí Promotory Pointu první vlak. Mířil z floridského Jacksonville do Seattlu ve statě Washington.

První zmínky o výstavbě transkontinentální železnice napříč státy padly na jaře 1862 a téměř okamžitě se začalo s jejich realizací. Dvě stavební společnosti počaly nezávisle na sobě pokládat trať z východního pobřeží. Tučňáci začali na severu v New Yorku, Lišáci na jihu v Jacksonville. Následně se připojila města Bismarck a Memphis, která byla v původní dohodě. Obě tratě pokračovaly západním směrem a připojení se dočkala i města Santa Fé, Portland a Seattle, který měl to štěstí, že se stal součástí první transkontinentální železnice i bez platné

smlouvy. Stavba již byla v plném proudu a následovalo San Francisco, Sacramento a Hellena. Dále se stavební čtyři pustily do vedlejších tratí směrem k Atlantě, Oklahoma City a Mineapolis.

Nyní mohlo konečně dojít k finálnímu spojení obou železnic v malém městečku Promotory Point, skoro přesně ve středu USA. Mezi městy Omaha a Oklahoma City se kopáčské čtyři potkaly. Na závěr došlo ještě ke stavbě několika vedlejších tratí do Winston,

Cincinnati, Dallasu a Houstonu. Nikdo jistě zatím nepochybuje o přínosu železnice pro všechny obyvatele, zejména ty na dalekém středozápadě. Zrychlí se obchod a doprava, do odlehlých míst přijdou nové investice a zlepší se zásobování vojsk, aby již nevznikaly žádné nepokoje a konflikty mezi lidmi. Proto tato náročná stavba posune náš národ dál a zajistí mu prvenství a v realizaci jediné transkontinentální železnice na světě.

–Fanda Sova

Stavba začíná

V pondělí, po příjezdu do malého amerického městečka Sacramento se rozhodly dvě skupiny pracovitých dělníků (Tučňáků a Lišáků) započnout svoji cestu skrz Ameriku. V prvním pondělním odpoledni se sešly družiny kopáčů pod vedením Fandy a Máňi, z důvodu losování měst, které musejí v následujících 14 dnech propojit. Los začala skupina Lišáků, která vylosovala města Jacksonville, Memphis, Santa Fé a San Francisco. Dále pokračovali Tučňáci. Těm los přidělil, New York, Omaha, Bismarck a Portland. Losování probíhalo poklidně za kontroly nestranného farmáře Pídi, jenž nás ještě při výběru žádal o podpis do smlouvy zavazující stavbu dokončit. Výsledek losu dopadl celkem spravedlivě pro obě strany a tak se mohly v pořádku rozejít a rozhodnout se kam a v jakém směru budou jejich první kroky. Družina Tučňáků započala svoji cestu v New Yorku a družina Lišáků v Jacksonville. Jak se bude cesta vyvíjet? Kdo ví, ale už teď můžeme říct, že to bude dlouhá a dobrodružná cesta.

–Vodník

Rozměřování trati

Dne 22.7.2013 se konala první etapa celotáborové hry. Účelem této hry je spojit vylosovaná města železničními kolejkami.

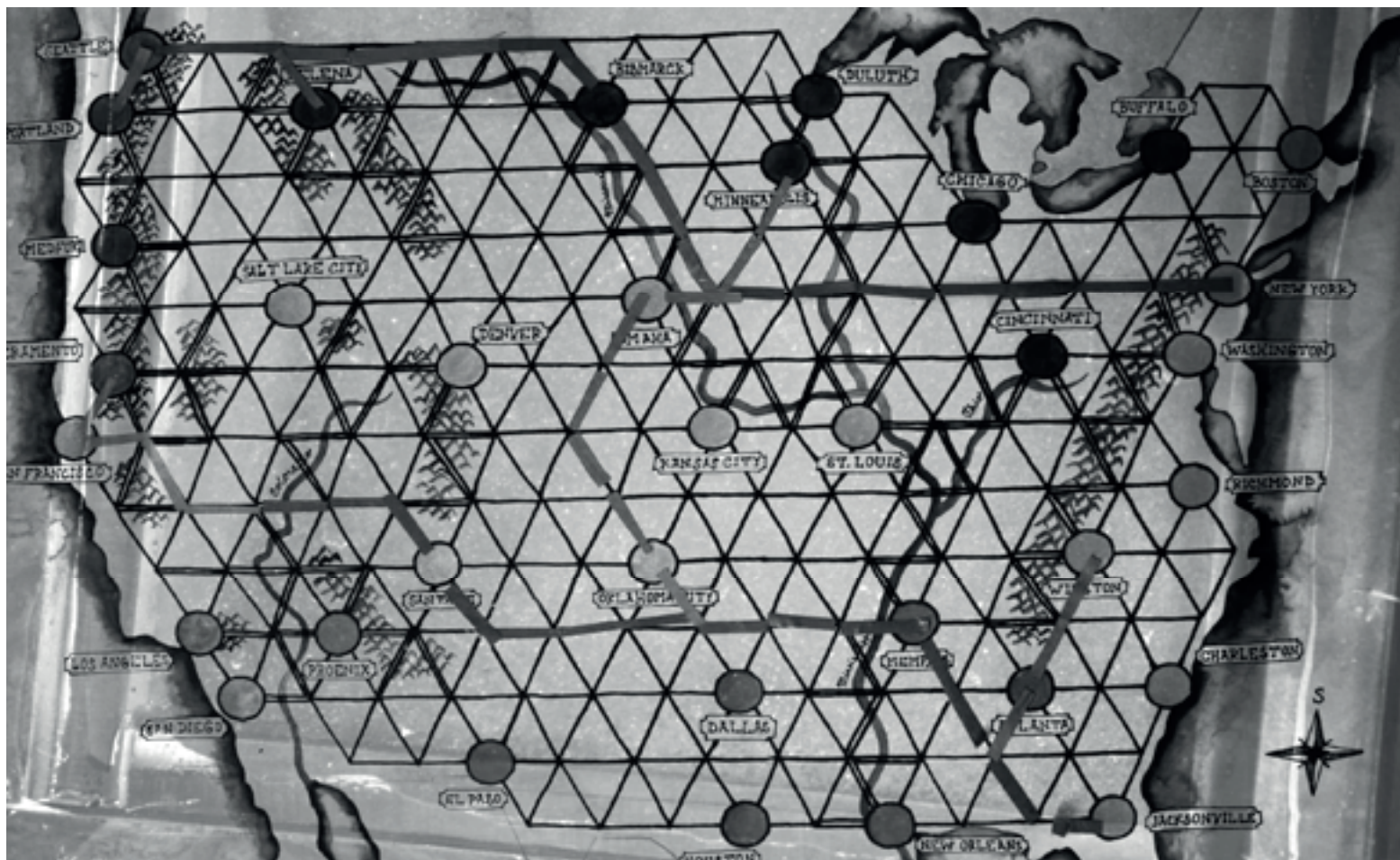
V první etapě jsme museli vyměřit trasu po které bude vlak jezdit. Vyměřovalo se tak, že jsme si vzali měřicí pásmo na 30 metrů a každých 100 metrů jsme měli umístit fáborku. Cestou zpátky jsme je měli zase posbírat. Šli jsme podle mapy na které byla vyznačena stanoviště, která představovala města, skrz

které povede železnice.

Bylo krásné teplé počasí a když jsme dorazili do prvního stanoviště, místní starostka nám řekla, že abychom mohli táhnout železnici přes jejich město, musíme se trefit dvěma šíškami z pěti do stromu. A to jsme zvládli s přehledem a mohli měřit dál. U druhého stanoviště nám místní starostka řekla, že lékárníkovi by se hodily nějaké byliny. To jsme také zvládli docela rychle. Ve třetím stanovišti nám bylo řečeno, že musíme chytit divokého mustanga v podobě pařezu. Opět se

museli trefit dva členové. Zde se nám to povedlo tak tak. Pořád nabití silou jsme pospíchali k dalšímu stanovišti, ve kterém nám starostka řekla, že si s ní máme zahrát karty. Zase jsme vyhráli a pospíchali k poslednímu stanovišti, kde jsme se dozvěděli, že musíme naplnit zásobárnu vody v podobě malé misky. Háček byl v tom, že jsme ji museli nasbírat z řeky lžicemi. Tento úkol nás zpomalil natolik, že jsme s časem 53 minut skončili druhí za Tučňáky, kteří měli čas mnohem lepší.

–Pája Balda

Krvaví bratři

Dne 23.7.2013 jsme objevili tři bandity, skrývající se v nedalekém lese. Byli to bratři a říkalo se jim „Krvaví“. První bandita byl John (Houbař), druhý byl Edward (Bobík) a třetí byl Michael (Píďa).

Na začátku jsme si vzali papírové koule, které představovaly životy. Michael s Edwardem nás nesměli chytit. Kdo byl chycen, musel se jít oživit ke stromu na cestě. My jsme ale také nebyli bezbranní. Když jsme se dotkli papírovou koulí bandity dřívě, než on nás, zahráli jsme si s ním „kámen-nůžky-papír“ a v případě vítězství nám dal jeden ze svých životů. Když měla jedna skupina sedm životů od jednoho bandity, bandita byl zabit a skupina dostala dva body navíc. John, na rozdíl od Michaela a Edwarda, po nás střílel šíškami, a my po něm papírovými koulemi. Hra probíhala zpočátku v náš prospěch, ale pak se to začalo dost obracet. Zabíli jsme Johna a Edwarda a radovali se z úspěchu, protože druhá družina měla 17 a my 18 bodů. V poslední chvíli si ale uvědomili, že nepočítali zabití bandity. Nezbylo nám nic víc než povzdechnout si. I tak se mi druhá etapa celotáborové hry moc líbila.

–Pája Balda

Ukradený prach

Každý jistě ví, že železniční tunely se dělaly pomocí dynamitu. Proto nás zaskočilo, když nás dnes svolali na náměstíčko s tím, že nám ukradli zásoby dynamitu. Naštěstí byla jedna krabice děravá, takže za sebou pachatelé

nechávali stopu střelného prachu. Hra probíhala jako stopovačka, ve které jsme nešli po šípkách, ale po vytroušeném prachu. Došli jsme až k seníku, kde nás čekal Bobík, který nám řekl, že viděl tři chlápky, kteří nesli krabice, ze kterých se občas sypal střelný prach. Poté dal oběma skupinám jeden lavor, do kterého jsme si měli nasbírat šišky. Já jsem si pro jistotu nabral šišky i do kapes. Dál jsme šli přes lesní paseku dolů a narazili jsme na cestu, kde byla stopa prachu. Tam jsme zatočili a šli pořád rovně než náhle zmizela stopa. Nikdo neviděl žádnou zatačku, tak jsme šli dál po cestě. Přišli jsme na rozcestí a ihned jsme zjistili, že jsme tu už šli. Jen jsme přišli z jiného směru, takže jsme šli nazpátek po stopě do tábora. Už jsme chtěli říct, že jsme nenašli cestu, když v tom nás vedoucí pochválili, že jsme dorazili na správné místo, ale špatnou cestou.

To už ale bylo jedno. Náš tábor přepadli tři bandíti, kteří ukradli střelný prach. Běhali na náměstíčku a u stožáru byly dva lavory na mytí nádobí plné šišek. Cíl hry bylo najít krabice s dynamitem, které byly ukryty v nějakých stanech a odnést je za druhou bránu. Prohráli jsme plné čáře, protože jsme si neuvědomili, že ty stany jsou označeny vytroušeným prachem.

–Pája Balda

Přes Mississippi

Sešli jsme se hned po poledním klidu. Vzhledem k tomu, že bylo úporné vedro a obloha bez mráčku, mile všechny potěšila zmínka o vodní hře. Jak se ale záhy ukázalo, voda zde hlavní roli nehrála.

Dvě kopáčské party narazily při stavbě železnice na řeku Mississippi. A za ní se rozprostírala pustá prerie. Aby se mohli dělníci za řekou v noci ohřát, museli přenést oheň přes hlubokou vodu. Úkol zněl jasně: Za 45 minut vyrobít cokoliv na udržení ohně, co celá družina přeneše vodou od lávky do tůňky. Oheň se mohl udržovat pouze v lese dostupnými prostředky. Družina Tučňáků se spolehla na dvě smolené pochodně a nosítkové ohniště. Lišáci vyrobili také pár pochodní. Jelikož šlo o čas, ve finále se do hry dostaly pouze pochodně, protože nosítka byla příliš nepraktická. Do tůňky nebylo vůbec lehké se dostat. Cestou se kamenité pasáže střídají s hlubokými tůňkami a každý musel dávat pozor, aby neskončil i s ohněm ve vodě.

Zatímco Lišáci vsadili na vytrvalost a oheň nesli opatrně, Tučňáci se v čele s Fandou a Vodníkem, každý třímající pochodně, rozběhli úprkem k cíli. Pár metrů před seskokem z hráze do hluboké vody však pochodně málem nevydržely. Bylo to opravdu o chlup. Pochodeň ještě na chvíli chytla a jakmile se konečně všichni vydrápali na břeh, zhasla. Za chvíli se dobelhala i druhá družina vedená Máňou. Té však oheň nevydržel a tak slavili Tučňáci další vítězství v řadě.

–Fanda Sova

Volba starosty městečka New Hampton

Páteční etapovka byla plánovaná na první i druhé odpolední, takže se očekávalo něco velkého. Na nástěnce se navíc objevil leták oznamující nadcházející volby v americkém městečku New Hampton. A spolu s ním i profily čtyř hlavních kandidátů: Danyho Kudrowa, Redrika „Kopyta“ Hilla, Jane Sanettové a Fredyho Tailora. Nejprve byly obě družiny odvezeny do Stříbra, kde dostaly hodinový rozchod na nákup propagačních materiálů s celkovou cenou nepřesahující 150kč. Po návratu zpět do tábora se strhla kampaň. Tučňáci si za svého leadera zvolili Freddieho Tailora. Sladili se do modré a červené, vyrobili transparent, nafoukli balónky a s pokřikem „Freddie

Taylor“ se pustili do prvního politického projevu. Mezitím si Lišáci vyrobili ústředí, které ověsili transparenty a kolem rozmístili květiny. Jejich kandidátem totiž byla Jane Sanettová. Pak postupně zvali skupinky obyvatel městečka na menší debaty o své kampani. Tímto způsobem hra pokračovala až do večerních hodin, kdy nadešla chvíle finální volby. Všech deset občanů se města se sešlo, aby tajně rozhodlo o osudu New Hamptonu. Až do poslední chvíle se mezi nimi vášnivě debatovalo.

Na večerním nástupu byly konečně zveřejněny výsledky voleb. Vyhrála Jane Sanettová, kandidátka družiny Lišáků. O pouhé dva hlasy. V New Hamptonu se tedy možná dočkají zrovnoprávnění žen s muži. A o blaho indiánů bude do příchodu následujícího pluku kavalerie postaráno.

–Pája Balda

Lov Bizonů

Šestá etapa CTH proběhla v sobotu jako první odpolední. Díky hazardním hrám v novém saloonu, který založila starostka Jane Sanettová, přišla většina dělníků o své peníze. A teď už nemají ani na jídlo. Proto se dvě odvážné družiny vydávají na nebezpečný lov bizonů.

Nejprve však musejí Lišáci i Tučňáci najít starého indiánského náčelníka, který jako jediný věděl, kde se nacházejí poslední stáda. Ochotně se se všemi o tuto informaci podělil, poté co mu byla vykopána jáma a naplněna vodou, aby měl z čeho pít. „Bizoni se prý zdržují na pláních jižně od Červených skal“, sdělil dělníkům.

Jakmile se obě družiny shromáždily zpátky v táboře pod skalami, Píďa rozmístil špalíčky s bizony a rozdal vzduchovky. Ve střelení se všichni střídali. Jakmile bylo zabito jedno stádo, hrálo se znovu na další. A kdo nastřílel jako první patnáct bizonů, vyhrál. To se podařilo družině Lišáků. Na večerním nástupu, kde probíhalo každodenní vyhlašování etap však všechny čekalo velké překvapení. Tučňáci byli prohlášeni za vítěze. Díky tomu, že se rychle dostali za náčelníkem a splnili jeho požadavky.

–Fanda Sova

Stavba mostu

Dnes, dne 30.7.2013, jsme měli druhý odpolední zaměstnání sedmou etapu celotáborové hry. Měli jsme postavit most přes Výrovský potok, který nebyl vůbec velký a na některých místech byl široký jen jeden a půl metru. Skupina Tučňáků stavěla most první odpolední zaměstnání, to bylo hezky slunečno a teplo.

Když jsme vyrazili z tábora, myslel jsem si, že bude také slunečno, a tak jsem si na sebe vzal jen tričko, plavky a pantofle. Dorazili jsme na místo a Píďa s Puřulem nám vysvětlili podmínky, které by měl most splňovat. První podmínka byla, že se po mostě muselo přejít suchou nohou. Druhá podmínka byla, že musel být z kamene a ne ze dřeva. Třetí podmínka byla, že jsme nesměli chodit za modrou plachtu, která zakrývala soupeřův most a která nám částečně označovala území, na kterém musíme most stavět a území, ze kterého můžeme brát kameny. Čtvrtá podmínka byla, že most musel nějak vypadat. Poslední podmínka nám stanovila čas, který jsme měli na stavbu mostu, což bylo 45 minut.

Jakmile byli všichni připraveni, tak nám začali počítat čas. Ihned jsme se vrhli do vody a začali jsme svalovat kameny do námi určeného místa. Za chvíli jsme měli hotový základ mostu. Docela nám to šlo, dokud nezačalo pršet. Prvně začalo poprchávat, ale pak se rozpršelo. Po chvíli se voda o kus zvýšila a my jsme měli spíše hráz než most. Po chvíli přemístování kamenů (a mému protestování proti stavění dál) mě nakonec poslali na mech, aby jim mohli pokrýt most. Sbíral jsem ho až do konce a mezitím jsem nejdříve uklouzl na prudkém svahu, na kterém se dokonce objevil i potůček. Nastal

další problém; ten mech se nasákl dešťovou a říční vodou, takže nešlo přejít suchou nohou, ale protože druhá skupina měla také most pokrytý mechem, tak nám to uznali.

Na večerním nástupu Píďa vyhlásil výsledky sedmé etapy celotáborové hry. Sice jsme prohráli, ale za výdrž v krutých podmínkách, dali naši družině 80 dolarů navíc.

–Pája Balda

Přepadení vlaku

30.7.2013 nás čekala osmá etapa celotáborové hry, ve které indiáni přepadli bankovní vlak s penězi. Odvedli nás do lesa přes řeku, kde

měli tábor indiáni (Marek, Fanda Honza a Bobík), kteří střežili ukořistěné peníze. Peníze byly rozházeny na jednom místě a my jsme jim je měli sebrat. Když nás chytili, tak nás připoutali ke stromu mašličkou. Pokud někdo mašličku rozvázal, zajatec byl volný. Indiáni mohli chytat po celém lese a my jsme peníze museli nosit až do tábora, což byla pěkná dálka. Nám se moc dobře nevedlo, i když jsme nějakou tu desetidolarovku ukořistili, ale jinak jen samé drobné bankovky. Hra dopadla hodně těsně. Kdybychom nesebrali poslední tři dolary, tak jsme prohráli. Ano, čtete dobře, konečně jsme vyhráli! Soupeř ukořistil 57 dolarů a my 62 dolarů v součtu.

–Pája Balda

Písečná bouře

Devátá etapa CTH byla svým stylem velmi netradiční. Po snídani se totiž na stožáru objevil lístek, který hlásal, co se má za celý den stihnout, a že vedení tábora přebírá rádce Lišáků. Na ranním nástupu se tedy nikdo z roverů neobjevil, podle legendy se ztratili v písečné bouři. Díky tomu mohly být provedeny prohlídky stanů u starších. V některých případech byli členové nemile překvapeni tím, co se uvnitř skrývalo.

Po skončení nástupu začaly práce v kuchyni a příprava fazolí dle zanechaného receptu. Někteří členové raději pumpovali, řezali dřevo nebo stříleli z luku. Také se hodně zpívalo,

i když možná trochu falešně. Puřule mezitím s Martinem spravovali lávku, ale všechny táborníky ignorovali.

Fazole se docela povedly, ale chybělo tam maso. Po obědě se hrál BANG! až do chvíle, kdy se začali trousit první nalezení. Tím „volný“ den skončil. Přestože se soužití družin neobešlo bez problémů, většinou panovala přátelská atmosféra. Čírek byl možná trochu rozčarovaný z toho, že mu byla před stan vynesena postel plná zmuchlaných věcí a holky si zase všechny odpadky naházely zpátky do stanu. Tato etapa neměla svého vítěze a obě družiny dostaly stejný počet kolejnič.

–Fanda Sova

Ztraceni v troskách

Když písečná bouře přešla, stavitele železnic čekalo nemilé překvapení, Krom toho, že všude leželo mnoho trosk ze stanového městečka, našlo se i několik raněných.

To se v následující hře projevilo svázanýma nohama, šátkem přes oči nebo rukou zavěšenou v šátku. V první části etapy, museli stavitelé překonat trosky (opičí dráhu) v co nejkratším čase, a to již se zmíněnými handicapy.

V druhé části etapové hry zjistili, že díky písečné bouři přišli o zásoby jídla i vybavení k přípravě večeře. Jediná šance jak přežít bylo vydat se hledat jídlo, které bylo silným větrem roztroušeno po okolí. Potom si obě skupiny musely poradit se zpracováním masa, brambor a dalších surovin bez použití nádobí. To nakonec zvládly použitím tzv. Seetonovo hrnce, což je vlastně díra v zemi.

Až na pár kamínků byla večeře vynikající a stavitelé přežili do úplného obnovení stanového městečka.

–Píďa

Únos Sheriff Lady

Zjistili jsme, že zmizela Sheriff Lady a našli jsme zašifrovaný dopis, který jsme rozšifrovali společně a potom jsme vyrazili. Přešli jsme neopravenou lávku a vyrazili jsme do lesa ke krmelci. Naše skupina Tučňáků dorazila první. U krmelce jsme našli Sheriff Lady a dvě indiánky, která nám nabídly zlato

výměnou za naši Sheriff Lady. Zlato, které jsme měli dát indiánkám, bylo schované v části lesa. Měli jsme tam jít po družinkách se k sobě svázanými rukama. Chodit svázaní bylo docela o zabití a některé kousky zlata byly zákeřně schované.

Po dlouhém a vyčerpávajícím hledání byl výsledek hodně těsný. Nakonec po spočítání kousků zlata vyhrála více početná družina lišáků. Dostali jsme zpátky naši Sheriff Lady a vraceli jsme se do tábora. Při cestě jsme hráli hru pro „inteligentní lidi“, která se jmenuje „kontakt“. V táboře jsme pak čekali na výběrný oběd.

–Martin Janeček

Setkání v Promotory Pointu

Poslední den stavby železnice došlo k tomu nejhoršímu. Finanční zdroje byly vyčerpány. K propojení dvou částí tratě chybělo už jen pár stovek metrů. A tak se stavitelé museli pokusit sehnat chybějící hotovost na vlastní pěst.

Možností jak přijít k dolarům bylo hned několik. Hned prvním stanovištěm byla střelnice umístěná v táboře. Zde si zručný střelec mohl hodnotit svůj vklad. Další alternativou byl obchodník, která sháněl všemožné úlovky z okolní přírody, které náležitě ocenil. Velký zdroj peněz představovalo také stanoviště s rýžováním

zlata u řeky. Získané dolary bylo možno ještě zhodnotit výhodným vsazením na číslo na kostce. Za dolary si skupiny stavěly a nakupovaly materiál z velkoskladu v podobě provázku, kterým následně propojovaly trať, vyznačenou mezi stromy. Celé území bylo střeženo bandity, kteří hlídali svůj poklad a občas i přepadávali bezbranné stavitelé. Tato závěrečná etapa skončila ve chvíli, kdy se do skupiny potkaly uprostřed mapy a dovršily tak celou stavbu trans-americké železnice. Nadšení stavitelé pak strávili celý večer bujarými oslavami toho úspěchu u táborového ohně. Poslední etapa skončila těsně o pouhou jednu kolej, 35 : 34. Vítězství v celé CTH slavila družina Lišáků, která za železnici propojená města získala 28 bodů. Tučňáci se umístili na druhém místě, jen s dvoubodovou ztrátou.

–Bender

Zápas volejbalových titánů

Amerika je plná talentovaných lidí. O tom svědčí i neuvěřitelně vypjatý zápas profesionálních volejbalových párů. Na konci srpna se spolu utkaly dvojice; Marek, a Čírek proti Bender-Flexo-Honzovi a Majce. Přesto, že zápas dlouho vypadal dobře pro dvojici Bendera a Majku, která v jednu chvíli vedla dokonce 4:1, celý západ dopadl remízou 4:4.

Házení talířů ze zákopu

Během prvního týdne proběhl trochu netradiční trénink v „ufobalu“. Zkoušelo se, jak by se dalo s talířem házet na nové způsoby, aby hráči nemohli být při hře samotné ničím překvapeni. Vznikly tedy nové techniky jako hod ze zákopu (z leže) nebo chycení talíře na „Peginu“ (táborový pes, spíš fena), což znamená chycení talíře tak, že se člověk při následném sudyválu obalí spoustou suché trávy. Tohoto tréninku se zúčastnil Bobík, Marek, Píďa a Kuba.

Piškvorky

V piškvorkovém turnaji vyhrál Houbař...

Průběžné výsledky západní fotbalové ligy

Během posledních zápasů získaly ligové týmy tyto body (*redakci se nepodařilo získat kompletní sestavy družstev*):

3 BODY

Houbař, Bobík, Pepa, Vodník, Kuba

2 BODY

Kikina, Píďa, Admirál, Ondra, Standa

1 BOD

Čírek, Máňa, Benno, Pája, Adam

Díky tomu se do čela tabulky dostává tým kapitána Houbaře.

Kuličky nejsou jen pro děti

Stavba železnice je tvrdá dřina. Během slunných dní je vzduch nasycen potem a údery neúnavných kladiv budující novou transkontinentální železnici. Takové tempo se musí podepsat i na drsných lidech, jako jsou kovbojové a pistolníci. Proto se uspořádal turnaj v kuličkách, aby si všichni mohli pořádně odpočinout. Bohužel ani tato činnost nikoho od všudypřítomného horka neosvobodila.

Úporná horka trvají

Přesto, že díky dlouhotrvajícímu horku klesly hladiny řek na minimum, neztratila chladivá voda svoje kouzlo. Po organizovaných hrách, jako je Pepíčku pipni, lavorová štafeta nebo račí lezení s nádobou vody na bříse se vše již klasicky zvrhlo v řízenou vodní bitvu, vedle které kovbojské duely vypadají jako dětská hra. Konečně příjemné ochlazení.

–Píďa

Po stopách Josefa Koubíka

Srpen. Horké letní odpoledne. Dva týmy čekají, až vyrazí na dobrodružnou cestu, od které nikdo neví, co čekat. Do ruky se nám dostala zpráva o jistém J. Koubíkovi. Byla jsem v druhém týmu, který vyrazil o půl hodiny později. Vyrazili jsme směrem na Tuněchody, kde začíná příběh mystery kešky „Případ Koubík“. Jenže u Tuněchodského mlýna jsme zapomněli odbočit a pokračovali jsme dále po zelené, takže jsme se museli vracet. Když jsme konečně dorazili do Tuněchod, bylo pokročilé odpoledne.

Chvíli jsme si odpočinuli a pak se vydali hledat objekt, který měl být jeho dílnou. Myslím, že jsme ho našli docela rychle a první stopa na sebe nenechala dlouho čekat. Z ní jsme se dozvěděli, co máme hledat: Křížek.

Vrátili jsme se k Tuněchodskému mlýnu a šli kousek jako k tábořišti. Jenže nám to někde nesešlo, mapa ohledně křížku mlčela a tak jsme se vrátili zpět k cestě vedoucí k Tuněchodům. V tom jsme objevili křížek, čili boží muka, vyluštili souřadnice, ale co čert nechtěl, zradila nás technika. GPSka nechtěla spolupracovat. Nálada postupně klesala, nicméně se povedlo Markovi souřadnice zadat a tak jsme plni očekávání vyrazili. Byli jsme už skoro u cíle, když jsme nedaleko lomečku

potkali skupinu číslo 1. Od nich jsme se dozvěděli, že jdeme špatně.

Radili jsme se, slovo dalo slovo a obě skupiny se spojily v ty, co chtěli pokračovat a pak mladší, unavené, hladové. Další nápověda, stopa, nebo co to bylo vedla do starého kamenolomu, kde jsme měli následovat ocelové lano, což jsme udělali a dovedlo nás k telefonu s nadepsanou SMS zprávou. Potom co Mária jen tak pro zábavu sundal kryt od telefonu, jen aby viděl, jestli je tam baterka, objevil další nápovědu a pro nás to znamenalo výlet nahoru nad objekt lomečku a tam hledat dál. Stopa nás zavedla k bývalému domu (zřejmě) pro ty chlapy, co odpalovali v lomu nálože. Domek jsme prolezli křížem krážem

až nápovědu našel Benno někde úplně mimo. Další šifra nás upozornila, že říčka Úhlavka vydá další souřadnice, ukrývající se ve stromu. Tyto nás zavedly k potůčku a krásné skalce, kde jsme objevili další instrukce. Měli jsme jít po stopách, které zanechal Václav Chuděra a to po kouscích červeného svetru a bylo nám doporučeno všimnout si všeho neobvyklého. Svetr se sledoval moc pěkně a dovedl nás nedaleko Mileva. Při této zastávce se muselo vylézt na strom, kde byla ukryta šifra. Nedaleko u jedné břízy se našla tabulka, podle které jsme šifru rozluštili.

A tak směřovala naše cesta na náves, kde se nacházela kaplička a poblíž lípa. Ještě před tím jsme potkali pumpu, která posloužila k osvěžení celé skupiny. Na lípu bylo třeba vylézt a ze vzkazu jsme se dozvěděli, že chuděra byl zachráněn a Koubík zdrhl pryč. K rozluštění vzkazu se nám hodily nezvyklé věci: korálky na svetr (mašlich). Vydali jsme se tedy po stopách stage, která byla nedaleko Mileva. Bývalé vojenské pevnosti. Provedli jsme řádnou fotodokumentaci. Pokochali jsme se obsahem truhly, zapsali se do sešitku a pak pokračovali směr: tábor, pití, jídlo, koupel, spacák a vytožený spacák.

Byla to moje první keška. Bála jsem se na chvíli, že to vzdám, ale zvládla jsem to. Jsem tomu moc ráda. Byl to jeden z nejhezčích zážitků, skvělá parta, pěkné (možná až moc) počasí, zajímavé úkoly a poutavý detektivní příběh, což jsem ocenila. Detektivky miluji. Podívala jsem se na místa, na kterých jsem buď dlouho nebyla (lomeček), nebo jsem jimi šla prvně (více méně ten zbytek). Dostatek adrenalinu dělal své, a tak nám nevadilo, že jsme všichni přišli až v deset večer a byli jsme polomrtví a hladoví.

–Bára

